

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNCIIS

Número Extraordinari

15 CENTIMS

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

Director: **D. JOAN BRÚ SANCLEMONT**

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según,
Bussó a la escuela

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. » 2 »
Los suscriptors del interior reben
las obras del folletí encuader-
nadas.

PREUS DE CADA NUMERO:
Número corrent. . . . 10 cts.
» extraordinari. . . 15 »
Los números atrassats son al ma-
teix preu y sense folletí.

GLORIAS MUSICALS

JORDI BIZET

Celebre autor de la inspirada música «L' Arlesiana.»

TEATRO CATALA

LA FEBRE DEL LLEÓ.—Comedia en tres actes, en prosa, arreglo de D. Lluís A. Puiggarí. Estrenada la nit del 14 en lo teatro Olimpo.

Si l' autor d' aquesta comedia no pretenia altre cosa que la de fer passar un rato divertit als espectadors, conseguix plenament son objecte. Encare que alguns de sos passatjes resultan un tant inverossimils, quedan atenuats per los abundants acudits del diálech.

Lo desempenyo estigué molt acertat demostrant, tots quants hi prengueren part, que s' ho havian emprés ab voluntat y carinyo. Per lo que foren molt aplaudits y demanats á la escena junt ab l' autor.

LA CASAMENTERA.—Comedia en un acte, en prosa, original de D. Conrat Roure. Estrenada la nit del 16 en lo teatro Romea.

Aquest distingit y celebrat autor nos ha donat ab aquesta comedieta, casi saynete, altra mostra de son fácil maneig en lo diálech, donantli sens esforços, la nota viva y animada del natural.

L' assumpto consisteix en la presentació de algunas escenas propias d' una agencia de matrimonis. Son ben trovadas, casi deslligadas entre sí y ben cassats los tipos qu' hi intervenen. Lo final resultá massa inesperat pera l' espectador, que preveya alguna altra escena entre alguns dels personatjes qu' havian surtit.

Lo desempenyo bó, per part de las senyoras Munné y Clemente y dels Srs. Capdevila, Goula y Serraclara.

L' autor sigué ab molt aplauso demanat á la escena.—J. X.

Siluetas Barceloninas

L BADOCH

Per més que sembli estrany, aquest, costa bastant de trobar, es a dir, lo que propiament pot dur aquest nom. ¡Y això que a primera vista se 'n veuen tants per tot arreu! Però son badochs de moment, y no es aquest lo que 'ls vaig a presentar.

Allò de que a Barcelona n' hi ha molts, no ho creguin, es un mal entès.

En una població un xich important, si al mitx del carrer passa alguna cosa, no té res d' extraordinari qu' en un moment se formi un grupo numerós.

Que aquí no 's bada tant com se suposa, pot demostrar-se ab lo següent: En un punt céntrich, a la Rambla per exemple, succeheix alguna cosa d' aquelles que reclaman l' atenció y fins l' auxili dels que passen: Un operari, que ha caigut d' una bastida, ó una criatura aixafada per un carruatge. Veuran que la gent corre, s' amotina, vá empenyentse... ¡Quanta gentada!... ¡sembla mental!...

Ja veuen que la cosa te interés. N' obstant, no s' hi ha aturat tothom. Girin lo cap, a l' altre cantó d' ahont s' ha format lo grupó y veuran com amunt y avall, v' passant gent atrafegada, sens aturarse, ni tan sols preguntant res. ¡Y això que la víctima podria esser un d' els seus!...

En cambi en qualsevol poblet, al mitx del carrer Major, s' escapa un porch d' en Matias ó cau la mula d' en Balari y veuran que tants com passen, sian tres, vuit ó deu, tots s' aturan, ni un passa de llarch ahont son los badochs?

En aquest sentit, en lloch; això sols prové de la proporció del número.

Be, dirán, donchs si no existeix a que 'l presentantsel.

Esperin, la silueta aquesta es una de las més típiques pero convé no confondre-la. Lo badoch acostuma a veure's sol ó acompanyat d' uns poquets colegas. Es un jove ganapiás, ab cara d' estúpit. Fa poch temps que viu a ciutat pero 'l suficient pera conèixer tots los recóns. Es aprenent d' algun ofici. Lo trovarán enterant-se dels papers de mostra dels kioscos, badant als aparadors dels cambistas ó confiters, ó de cap enlayre y la boca oberta mirant a un balcó ahont hi ha un lloro, que ha fugit; y molt especialment, quan se li presenta l' ocasió, al radera d' uns quants toreros, que 'n espera de la próxima *corrida*, van passejant per aquets mons de Deu sa indumentaria especial, cenyida de dalt a baix, curtejant de las pessas superios, lluhint la part més voluminosa del individu y que precisament es la que vá contemplant embadalit nostre badoch.

Passat d' aquesta especie, creguinme, tot altre indíviduo que 'l vegin aturat, no 'l califiquin de badoch.

J. XIMENO PLANAS.

Casus-belli

Es probat que la ciencia no ha comprés a la sabia omnipotencia.

Segons ella, la densa fumareda ó vapor que las fabricas vomitan s' extén sobre l' arbreda, porque d' ella las plantas necessitan

¿No es cosa ben extranya que aquest gas no precisi en la montanya hont selvas y abetosas se mostran mes pobladas y ufanosas?

J. PAGÉS

Poch dura lo que poch costa

—A qui farém padrina?

—No t' apuris, a la Conxita, qu' es la padrina del barri. Ara fa poch, va serne del nen de l' Antonia y un mes endarrera de la nena de la Paula; no desaira a ningú y gasta un dineral a cada bateig. Si ella n' es, no cal pensar en res, desde 'l vestidet de batejar als cotxes, tot ho paga, joh! y quins refreschs mes lluhits que disposa, com se lluheix fins en los detalls mes mínims!

—Pero d' hont treu los diners la seva mare? No es la florista del quart pis?

—Si noy, la mateixa, diuhen si ha tret una rifota...

—Ah! ja entench, no 'n parlém mes, los pujaré a visitar.

Al ser al vespre, pera no deixar refredar la idea, lo Sr. Ramon va enflarse escala amunt y trucá al pis de la senyora Munda.

—Conxita, veyas qui demana, digué una veu de dona desde 'l fons de la habitació.

—Ja vaig, mare—y la noya deixant de la má un hermós rellotje d' or, damunt una tauleta vetllador, se 'n aná a obrir la porta.

—Es V. Sr. Ramon? Que 'l porta de bo? Entri, entri...

La Sra. Munda surtí apressurada de la cuyna, duhent a las mans una escorradora hont hi bellugavan encara mitja dotzena de calamarsos.

—Dispensi, Sr. Ramon, netejaba aquets peixets per sopar, y com en Manel está per arribar, sab?...

—Fassi, fassi, no soch de cumpliments: mentres tant, festejaré a la seva filla; caratsus, va tornantse la noya mes guapa y mes elegant del carrer d' en Roig. Aviat l' hi haurém de buscar promés a la seva Conxita.

—Oh, si, si; ¿vritat que fa goig?

—Vaja, mare...

—Ja ho crech, la vritat sempre 's pot dir... en poch temps s' ha desarrollat molt, es tota una donassa.

—Pero qu' ets distreta, noya, no hem ofert encara cadira al Sr. Ramon. Assentis, tingui y perdoni...

—No caldría mes: donchs parlant d' un altre assumpto, si jo no las hi digués lo perquè m' he pres la llibertat de pujar, vustés no ho sabrian.

—Vol callar, vusté es molt duenyo, aquí es a casa de vusté.

—Gracias, gracias, ja ho saben, segon pis, tercera porta. Donchs com deya, necessito de vusté, senyora Munda, un favor que espero no 'm negará; som vehins, ¿sab? estém en bona armonia, y lo que diu la de casa: l' un dia per l' un y un altre dia per l' altre; ¿vusté m' entén, senyora Munda?

—Prou, sant cristiá, si es lo que jo dich sempre: que mes val un vehí a la porta, qu' un parent a Mallorca, y nos ab nos 'ns tenim d' ajudar... Digui, digui, que si nosaltres podém, pot donar lo favor com a fet.

—No mereixo tant, senyora Munda. Es lo cas, que la meva dona, está molt adelantada...

—Ah, si? ja maliciaba jo alguna cosa, sigui la enhorabona, y que tot vagi bé... Y, ¿cuan será 'l bateig? Deurém menjar confits, oy?

—Precisament d' això 's tracta. Com la dona m' ha regalat ja set criaturas, hem agostat lo repertori dels padrins de familia y hem de inaugurar lo dels amichs; francament, es un apuro, vusté posis al meu puesto y...

—Si, si, ja l' entench...

—Oh! conqué... vusté permeterá que la Conxita..?

—No caldría mes, som vehins y 's tracta d' una bona obra.

—Vusté es molt bona senyora Munda, dispo: i de nosaltres si en altra cosa podém servir-la.

—No quedaria pas, Sr. Ramon. Que 't sembla, noya?

—Que l' hi diré jo, pobreta de mí; lo que vusté fassi está per ben fet.

—La seva noya es un modelo de fillas.

—No caldría mes, á casa meva mano jo. Y padri, á qui 'n farán?...

—No tenim res pensat, si vusté que li entén m' ajudés á buscarlo...

—¿Vol dir?

—Sí, ho deixo á mans sevas.

—Mare, y si 'n feyam al Anglada?

—No, ho será en Marti, que vesteix millor y 'm creurá á mi del nom, perquè jo soch aixís, vull disposar, es un dret meu, oy, senyor Ramon?

—Ben cert, ó tot fora ó tot dins; mes ara que hi som, parlém de tot; nosaltres no podém fer gastos, sab? Será una cosa senzilla, fer la criatura cristiana y proud, porque...

—Vamos, per qui 'ns ha prés? Cuan jo acepto una cosa de bon grat, no soch mesquina, ó tot fora ó tot dins, vusté ho ha dit. No 'n parlém mes. En Marti y la Conxita serán padrins: vusté no s' haurá de cuidar de res del gasto del bateig.

—Oh, jo no sé com pagar tantas mercés; ho cerro á contar á la dona; servidor de vusté, senyora Munda; estigui boneta, Conxita, saludi al seu papá.

Y tot dihent aixó, lo Sr. Ramon va despedirse retornant al seu pis; l' hi faltaba temps pera contarho á sa muller y retallar entre 'ls dos una casaca á la senyora Munda.

* * *

La senyora Munda era dona d' uns cinquanta anys, casada als vintiquatre ab en Manel, home bonachón al cual dominaba per complert y de son matrimoni habian nascut cinch fills, quedantlos únicament la Conxita.

Ell tenia ion ofici y feyna seguideta, ella feya flors de roba, ab certa habilitat en la imitació de formas y colorit, habent sigut en sa joventut una bona fadrina y guanyant ab son ofici encara alguns quartets.

La noya mimada ab eccés, no habia aprés ofici, pero cursia bé y sabia ferse los vestits de diari y la roba blanca. Sempre anava com un pom de flors y era de las més solicitadas del barri per los joves que com papallonas voltan á las novyas cuan aquestas se troban en la primavera de la vida.

La familia marxaba bé, tant guanyat, tant gastat, aparentant molt y esperant caps de setmana pera tocarne de nous.

Un dia, tornant de la plassa, la Sra. Munda va comprar un billet de la Casa de Caritat (1) y va tenir la xiripa de atrapar la primera sort.

Oydá, si haguessin anat á caurer en bonas mans, era alló que 's diu *una poma per la set*, á casa uns treballadors. Cent unsas, ja no son quatre quartos.

La alegría del matrimoni fou indescriptible. Van en cobrarlos tots en plata, y posats demunt la taula de menjador, feyan un goig!

D' enteniment varen tenirne tant lo marit com la muller, y aquells diners que l' agueran pogut ser un ajuda pera lo benestar de la velleja, foren la causa determinant de sa desgracia.

L' encís enlluernador d' aquella montanya de plata que passá á ocupar tot un calaix de la calaixera, ensopeí las ganas de treballar d' en Manuel impregnantlo d' una mandra tal que li va fer perdre la feyna.

La seva dona, perdé poch á poch l' esma de fer flors, y com lo temps s' ha d' emplear en una cosa ó altre, comensaren á llevarse tart y á emplear las tardes en brenadas de camp.

Las fonts de la montanya de Montjuich eran suvint testimoni de bulliciosas grescas á las quals convidaban parents y amichs, aixó sino llogaban cotxe pera arribar flns á la font groga ó Vallvidrera

A la noya, van venir aviat las ganas de llubir, y la modista va encarregar-se de ferne la polla mes elegant de cuantas ballaban aquell any en los saraus dels envelats dels barris d' arrabal. Pero aquellas festas passaren ab lo istiu; era precis continuar exhibint la Conxita pera que ab un brillant casament solidés la fortuna de la familia y alashoras desplegó aquesta son lucío y sas gracias en los bateigs y casaments de vehinat, essent la enveja de totas sas amigas.

Al principi, al traure un grapat de plata del calaix, no s' hi coneixia, y semblaba que parés lo mateix bulto la partida que restaba, pero tan va repetir-se la acció, que als pochos mesos ja 's veyan los ossos á la pobreta rifa.

Quant la demanda del Sr. Ramon, habia aquella ja mermat en una tercera part, y aixó, aquest fet práctic que podia ferlos tornar lo cervell á puesto, no va servirlos pas de experiencia.

Arribat en Manuel, varen enrahonar del cas ell y la Munda, decidint que la Conxita estrenés un vestit de panyo de Lyó guarnit ab guipurs, donchs que sentne padri en Marti, convidaria segurament al fill de D. Paco, que habian reparat miraba ab bons ulls á la noya, y era bon partit á puguerlo arreplegar.

Per aquest tenor, á n' aquella disbauxa ne seguiren d' altres, fins que al any y mitj de la gran diada, del dia memorable que van cobrar los mil siscentos drets, ja no hi habia un cuarto á casa.

La deesa de la broma, que fins alashoras habia tingut en aquell pis son domicili, va esmunyirse capciosament cap un altre lloch á fer tabola y en son puesto hi deixá apositat al deu Desori.

En Manuel no va trobar mes feyna, la Sra. Munda torná á fer flors pero lo seu guany era insuficient pera subvenir á las necessitats de la familia y la Conxita, avesada á no fer res, no mes pensaba en balls y en anar bonica, renegant dels seus pares que l' habian iniciada en una vida que ara 's veyá privada de seguir.

Feya verdaderament condol veurer l' estat d' aquella familia, rellotje d' or, botonets de brillants agulla y pulseras de la noya, vestits de seda y enaguas brodats, tot habia sigut empenyat ó mal venut, la miseria los embolcallaba ab son seguit esgarriñós de mals.

Servia de march al negre fons del cuadro, la sarcástica burla del veinat, d' aquellas donas de porteta, que habian sigut las primeras en aprofitarse de las impremeditadas disbauxas de la Sr. Munda.

Aquesta mes que d' altre cosa, victima de la vergonya del seu estat, caigué malalta y la única amiga caritativa que va cuydarla, fou la dona del Sr. Ramon, familia honrada y agrehida. Pero del llit ja no vá surtirne sinó pera durla al cementiri.

La Conxita no va tenir mes recurs que lo de posarse á servir, y en quant al seu pare, per influencias del principal del Sr. Ramon, lo varen colocar de vigilant en un carrer del ensanche lluny del teatro de las sevas glorias. Pobre Manuel, no sembla sombra d' ell mateix, diu lo Sr. Ram n' cada vegada que 'l veu de tant en tant.

Qui l' hi hagués tingut de dir!

—Lo que poch costa, poch dura, contesta sa muller juiciosament.

J. BRÚ.

CAIRE D' ALBUM

Dos companys ben avinguts

(1) Rifa que 's celebrava anys enrera.

T' en recordas? (1)

¿T' en recordas sota l' ombra
d' aquell roure ab tant fullam,
que jurares estimarme
com l' aucell la llibertat?

¿T' en recordas vida mèva
que després ab dols plaher,
juntantse ab los teus mos llavis
mutuament nos vam dá un bés?

¿T' en recordas, t' en recordas
qu' abessantnos ab amor
dintre nostres cors sentiam
com si 'ns cremés un suhau foch?

.....

Angel meu; jo, encar t' adoro
y l' anyoro 'l temps passat;
no olvidis recorts tan dolsos
y fes que hi poguém torná.

M. FIGUEROLA ALDROFEU

(1) Del segon quadern de composicions poéticas titulat
«Allò!»

DECLARACIÓ

Avuy que la inspiració
ab batzegadas molt fortes
está trucant, á las portas
del casal del meu meló,

vaig á dirte, mon amor
per acaba el meu torment,
lo que verdaderament
sent per tu mon pobre cor.

Per si no ho sabs, t' adverteixo
que penso ab tu dia y nit,
y es tant lo que 'm te afligit
lo pensar, que fins pateixo.

Pateixo porque t' anyoro
puig sempre estich lluny de tú;
y quan te veig (es segú')
de tanta alegria ploro.

Creume, donchs, que no es possible
poder viurer separats;
hem de estar juntets, plegats
per calmá el meu mal terrible.

¿No has vist al naixer l' istiu
per dintre de las boscúrias
aucells que ab dolsas canturias
teixeixen de flors son niu?

Fem com fan ells; ma estimada,
teixim nostre niu de flors,
y acabarán los dolors
de mon ànima extasiada

Y al meu costat, mon anhel,
podre veuret sens embulls,
ja que brillan més tos ulls
que las estrellas del cel.

QUIMET VINYAS

FESTA MODERNISTA DE SITJES

TERCER ANY.

Cartell pel Certámen literari que tindrà lloch en el
«Cau Ferrat» de la vila de Sitjes el dia primer de No-
vembre prop vinent, festivitat de Tots-Sants.

Se concedirá com á premis á las composicions qu'
el Jurat del «Cau» en cregue mereixedors, obras d' art
de Casas, Clarassó, Graner, Mas y Fontdevila, Rusiñol,
Pichot, etc., etc.

Los premis serán otorgats á las composicions que
mi'lor tractin los assumptos y géneros següents:

Poema en Prosa de tema mistic.

Poesía amaria fúnebre.

umpto passional.

Lirica decadent.

Ncta de sensacions intimas (prosa).

Cant simbolista (vers).

L' acabament del mon (descripció en prosa).

Sátira social (prosa).

Sis temas lliures, (tres en prosa y tres en vers.)

Els treballs optant á algún d' aque's premis, deurán
esser presentats al Saló Parés carrer de Petrixol, avans
del 27 del mes que som.

El President del «Cau Ferrat.»—

El Secretari.

NOSTRE PA.... (1)

«Guanyaràs lo pá ab la suor...» etc.

«DEU.»

Del viure no 'ns podém riure
 los que cumplim santament
 aquell diví manament
 d' haver de suár per viure.

Quan penso moltes vegadas
 lo que m' haig d' escarrassar
 per' poguèr sols pá menjar,
 m' hi faria... ¡á caixaladas!

—«De ton rostre ab la suor
 guanyaràs lo pá.»—Déu diu...
 Donchs, no sé per quin motiu
 no mira nostre Senyor,

que del dilluns al diumenje
 (y no cal pas dir ahont)
 d' ensá qu' aquest mon es mon,
 qui més súa menos menja.

Lo que passa á tot arréu
 es, contra lo que Deu mana,
 que qui per no patir gana
 súa més ¡es clar! més beu.

Guanyar lo pá súant ray!
 feina hi hagi y ben pagada.
 Lo cas es, mala negadal
 que no se súa prou may.

Lo qual vol dir, dit més bé,
 (sense que á Deu jo l' enganyi)
 que per més un hom' que guanyi
 súantlo, may prou pá té.

Que 'ns guanyém lo pá Deu vol
 y no parla de la teca...
 Sols procura per la fleca...
 ¡Com si menjessim pá sol!

Per més que aquells divins mots
 voldrán dir *guanyars' la vida*;
 ó sino, sens' dir mentida,
 fóram un§ panarras tots.

Vull que la rahó se 'm doni:
 si 'ls que 'l pá súant, guanyém
 com Déu mana, no 'ns queixém;
 pregunto. (Deu me perdoni.)

¿Perqué 'ls esclaus del treball
 per un trós de pá batallan,
 mentres molts que no treballan
 pi súan, menjan pá y tall?

¿No hauria de sé al revés?
 La tal lley, no es mal entesa?
 qui 'l pá no suhi, ab franquesa,
 que menji crostas no més.

La sentència porta cúa:
 dejuni, qui no treballi,
 qui res fassi, que badalli;
 que no menji, qui no sua.

No sé pas lo que ho farà:
 que d' en-á que 'm súa 'l rostre
 tal com mana l' *Pare Nostre*,
 séch me 'l menjo 'l *Nostre Pá*.

 J. BARBANY (*Pepet del Carril*.)

 (1) Accésit a la Flor natural en lo Certamen de Figueras
 (1894.)

SABADELL.—Dijous de la setmana passada en lo teatro Euterpe se posá en escena la sarsuela catalana *Robinson Petit*.—F.

SANT MARTÍ DE PROVENSALS.—Dissapte passat se representá en lo Cassino Familiar Provensalense lo drama en tres actes *La boja* baix la direcció de D. Emili Morera, distingintse en la representació la Sra. Zamora y 'ls Srs. Ballesté, Castelló, Pons y Viñas. Acabá la funció ab la pessa *Cástor y Pòlux*.

GRANOLLERS.—En los dias 7 y 15 del corrent han treballat en lo teatro de «La Unión Liberal» respectivamente las companyas dramáticas dels primers actors Srs. Martinez y Graells.

La companya del Sr. Martinez posá en escena obras castellanas en la tarde y nit del dia 7 distingintse notablement, rebent molts aplausos per lo bon desempeñyo de las referidas obras. En la tarde del 14 la companya del Sr. Graells posá una obra castellana y per la nit *Mal Pare!* de Roca y Roca. Lo teatro se veje desanimat á causa d' haber arribat en aquesta vila la brigada del general Rivera per anar á las maniobras militares que han tingut lloch durant aquets dias en los voltants de Conanglell —C.

INSPECTORS

—Que será?.. Que no será.
 —Per mi un tall de bacallá
 —Home, es líquit, no pot ser
 —Donchs qu' ho miri un taberner.

Mitj dia

Xafogosa y pesada
 s' exten la soleyada.
 Las pobres cullidoras,
 cantant, deixan enrera,
 lo fruit de l' olivera;
 lo Sol marca dotze horas.

Cant del mitj dia
 que l' eco repeteix á la masia.

Já surt la maynadeta
 descalsa y torradeta,
 per l' era caldejada.
 Y al punt que 's distingeixen
 sovint 's repeteixen
 lo petó y la abrassada.

Cant del mitj dia
 qu' enllassa la amorosa companya

La alegre comitiva
porta l' ramet d' oliva,
símbol de la pau santa...

Y la cigala espera....
s' entorna á l' olivera
y entona sa complanta
Cant del mitj dia
qu' omplena l' esperit de poesia.

MENDELSSON

TEATROS LOCALS

PRINCIPAL.—La companyia dramática de Maria A. Tubau se veu ab justicia favorescuda per tots los amants de la moderna escena. La distinció es justa, ja que no 's pot demanar més variat repertori que 'l seu, especialment tratantse de companyias espanyolas.

ROMEA.—En la secció corresponent nos ocupém de la comedia en un acte *La casamentera* y ho farem en lo número pròxim ab la de tres actes *La cansó d' en Tururut...* quin estreno s' anunciá per abi vespre. Dimars tingué lloch la represa del celebrat drama *Lo ferrer de tall*, distingintshi tots los actors y molt especialment lo senyor Bonaplata y la senyora Mena que desempnyá la part de *Baronesa* de una manera tan acabada, com de molt temps ha no estava acostumats á veurer.

TÍVOLI.—Las representacions del brillant espectacle *El Siglo que viene* han dut molta concurrència al popular teatro. Dimars debutá 'l tenor senyor Casañas ab la sarsuela *Marina*, es-ent rebut ab molts aplausos.

S' assegura que 'n la present temporada s' estrenará una obra catalana de molt espectacle.

NOVETATS —La bellíssima creació *L' Arlesiana*, presentada tal com requereix sa concepció teatral, després de las primeras representacions lo públich ha fet la justicia que de son bon gust era d' esperar, omplint á diari l' espayós teatro ahont s' executa l' obra actualment, més trascendental, dintre l' art escénich. La gent de bon gust que per algun motiu no hagi pogut saborejar cap de las representacions de *L' Arlesiana*, que aprofiti l' oportunitat, ja que després hauria de doldrerli no hoverho fet.

ELDORADO —Sembla que 'n la próxima ressenya ja podrém dirhi la nostra, referent á la tan esperada *Zaragüeta*, obra que ja coneixen molt temps há, los principals públichs d' Espanya, pero que, degut á certas combinacions, no ha pogut esser fins ara pera 'l nostre.

La setmana passada s' estrená *Nadar en seco* y en efecte resulta molt be 'l contrasentit del titol, perque si be l' obra vol esser de costums marítimas, d' aixó no més ne té, noms, decorat y vestuari, perque per la trama l' autor demostra no haver vist gayre cosa més que 'l estanque del Retiro.

GRANVIA —Lo teatral fenómeno Fregoli, ab son variat repertori, arsenal inagotable de distints tipos y mostra sens rival de lleugeresa, torna á estar entre nosaltres. Las primeras representacion se veegen novament favorescudas per tant ó més públich del que concorregué la primera temporada qu' estigué á Bar-

celona. Al present se l' ha tornat á admirar en molts dels variats tipos, especialment lo de *Jesuita*; s' ha fet objecte d'entussiasme en lo *duo imposible* y en las obretas *Camaleonte y Mimi*.

Una indisposició l' ha impossibilitat per alguns dias presentarse devant del públich que tant sab distingirlo. Se anuncia sa reaparició pera avuy dissapte.

LABRUGERA.

Marinaresca

Lo mar brama, xiula 'l vent,
lo sol, darrera d' un núvol,
ho contempla indiferent.

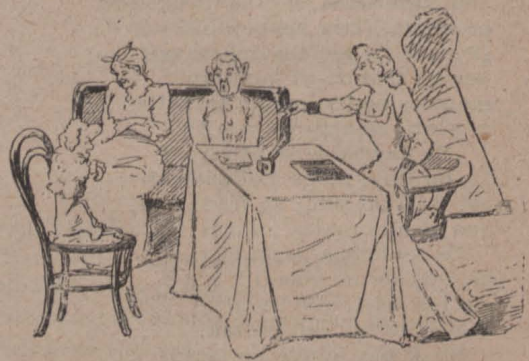
Tu ets lo sol; ton aymador
lo núvol; de gelosia
hi ha tormenta en mon cor.

Juraments y prometensas,
oblidas pel interés;
com pensavas ja no pensas.

Ja no fas lo que solias,
ja despreciás al que avans
a.nor etern prometias.

¡Y te amagas! Es en vá:
ton perjuri es una infamia
y Deu la castigará.

JOSEPH CORTILS Y VIETA

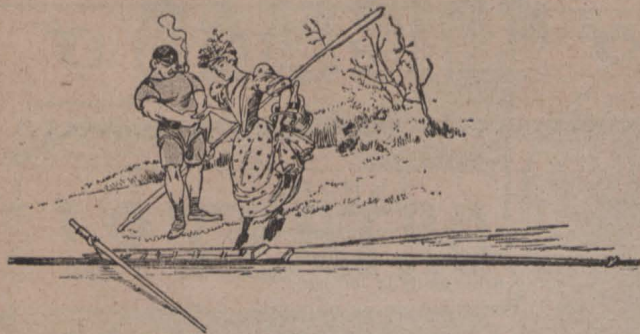

Una academia del porvenir

EPIGRAMA

Lo nebot de don Magí,
mes ben dit lo fill d' en March,
tothom li dia qu' es molt llarch
y es més curt qu' un ratoli.

GAYETÁ VIDAL Y BORRUT

Embarquemse vida meva,
y á pescar t' ensenyaré:
tu l' agafaràs mes viva
jo després la fregiré:
ja te 'n daré

NOVAS

Ab lo present número qu' es lo tercer del folletí *La Dama de Reus*, van las planas 33 á 48, quedant tan adelantada la publicació que podrá quedar ja llesta ab los dos números vinents. De manera que tota l' obra junt ab cinch números, haurá costat setanta cinch cén-tims, quina baratura pot apreciarse, comparant ab que després solament lo drama valdrá vuit rals.

—Baix la direcció del inteligent mestre y compositor Sr. Morera, está organisantse un nou orfeó catalá.

—Ha sigut concedida y tindrà lloch próximament la entrevista del actual Papa Lleó XIII y 'l celebrat nove- lista francès Zola, sollicitada per aquest últim, á qui, com es sapigut, se li excomunicá sa novela *Lourdes*.

—Lo Teatro Euterpe de Sabadell, ha sigut objecte d' algunas importants reformas de las que 'n resultarà major cabuda d' espectadors especialment en la platea. Diumenge passat hi actuá una companyia de ópera, baix la direcció del Mtre. Goula (fill.)

—La prensa francesa s' ocupa ab molt elogi de la obra *Hispania Schola Musica Sacra* que 's publica baix la direcció del mestre catalá Felip Pedrell.

—Lo Centre Catalá de Sabadell ha publicat un *Compendi de la Doctrina Catalanista*, premiat en lo Con- curs que convocá aquella Associació. Sabém que se n' ha fet un gran tiratge y s' ha repartit profussament encare que no n' havém vist cap exemplar per aquesta Redacció.

—*La pagesa d' Ibiza*, es l' obra escullida, pera la inauguració del nou teatro de la Societat Foment de Sant Martí de Provencals durant la próxima festa Ma- jor.

—Restablerta ja de sa malaltia la distingida actriu del teatro Romea donya Agna Monner, debutá dilluns passat essent objecte d' una ovació en demostració de lo molt que l' aprecia 'l públich.

—Ha surtit cap á Madrid l' aventatjat pintor Mateu Balasch

—Entre l' element jove d' aquesta ciutat se fan tre- valls preparatius pera la fundació de una nova societat essencialment catalanista.

—S' ha promogut un plet literari entre l' autor del llibre de la opera *I Iagliazi* y Catulle Mendes Aquest últim assegura que l' argument y especialment la es- cena culminant de l' obra es presa de *La fermun de Tabarin*.

Per ara ha surtit interposantse en l' assumpto, Mr. Dumur, qui pregunta á Mendes, si está ben segur d' haber sigut ell lo primer en dur aquell assumpto al teatro y perque 's convensi li cita lo conegut drama castellá de Tamayo Baus, *Un drama nuevo*, que també, al igual que 'n aquellas, es l' assumpto: un actor que sab es eaganyat per sa muller, y en la representació figurada lo paper coincideix ab la realitat.

De lo qual, probablement resultarà en definitiva que sols se tracta d' una coincidencia literaria á las que tant s' esposa l' escriptor d' avuy, després de lo molt que s' ha combinat referent á arguments escenichs.

—Lo ministeri de Foment ha nombrat als Sr. Gu- biaurre, Bretón y Chapí, pera que junt ab altres dos mestres que designi la empresa del teatro Real de Ma- drid, dictaminin referent á la nova opera *Cárlos V* del celebrat compositor catalá D. Manuel Giró.

—Avuy en lo Centro Artístich Recreatiu del Carrer Casanovas 3 y 5, tindrà lloch una funció á benefici del jove tenor don Joseph Estany.

A mes d' escullits números musicpls se representarà la popular sarsuela *Marina*.

CUL DE SACH

—Sabs en Torrembó? A sas bellesas li ha entrat la deria de ferse cómic. Que te n sembla?

—Que surtirá ab la seva.

—Vols dir? Sense haver representat may?

—Qui ell? No ho creguis, no n' ha fet pochs ni gaires de *papers*.. ridiculs.

UN AUTOR DRAMÁTICH

Després de sis horas de rumiar,
d' una escena no he traspasat;
es curta, falsa, y sols te real
un dolor horrible que m' ha deixat.

PESSIGOLLAS

Entre marit y muller.

Ella. No tens conciencia!. Fa tres días tot just que la mamá se 'm va morir, y, tú, tocant lo piano. Sembla que té n' alegris!..

Ell (tocant) No me 'n alegro!
 Ella. Doncs, no toquis; no ho veus qu' estém de dol?...

Ell. Bé: ja tocaré las teclas negras, només.

«Amich Ignasi:

Enviam las llonganissas que vaig encarregar-te: si al rebre aquesta ho has fet ja, no cal que la llegeixis.»
 Quico.»

—Ola, Quím! Qu' has prosperat! Un vestit nou?

—No!... Si es lo mateix de cada dia; sino que 'ls d'umenges me 'l respallo.

LAMBERT ESCALER

LO PORRÓ

BRINDIS

Beguín ab la copa
 de grabat cristall,
 los que al poble explotan
 xuclantli la sanch,
 mestres que 'l que sua
 treballant febrós,
 quan rendit sedefa
 veu ab vert porró.

Oh! companye, mireulo
 ell es catalá,
 com ho som nosaltres,
 com nostres passats.

Lo porró es l' emblema
 del nostre esperit,
 y 'ns durá la gloria
 entelada ahir.

Vert com la esperansa
 dels nostres afanys;
 signa al cel predientnos
 la immortalitat.

Mentres á son dintre
 s' hi remou lo such
 que 'ns dona la terra
 treballantla ab gust.

Si estimém ser dignes
 com sempre hem estat,
 ensenyant ser lliures
 al que 'ns vol esclaus,

fem que en nostra taula
 lo senser porró
 al bell mitj s' hi aixequi
 ben omplert de most.

Y si un dia 'ns manca
 nostre esforç valent,
 serém forts com sempre
 alsantlo y beben!.

S. ALSINA Y CIÓS.

XIII PETIT CONCURS

POEMAS

BASES PUBLICADAS EN LO NÚM. 138

LLISTA DE TREVALLS REBUTS

- 1, Cerdanya.—2, Fidel.—3, Lo Compte del Escambell.
 4, Una escola més y un mestre menos.

ERIGMAS

XARADA

Animal es ma primera
 com segona musical;
 altre nota la tercera,
 quart invers un mineral
 y nom d' home lo total.

E. VINYAS.

ANAGRAMA

Hi ha á casa 'l senyor Cabot
 que al carrer tot existeix,
 al número tot, un tot
 que bastant tot m' apareix.

MANEL ESPUNYA.

TARGETA

D. ELENA GALTU VUNY

Formar ab aquestas lletres lo títol de un drama catalá.

M. SANALP Y PUNTÍ.

GEROGLIFICH

P E R U
 N A C A R
 I

T A

CINTET BARRERA Y CARGOL.

Las soluciones al número próxim

Soluciones insertadas en lo número 140

XARADA.—Ma-ria-na.

TARGETAS.—1, Crieu fills...—2, La flor de la montanya,
 Los aucellets, Lo primer de Maig y Xerraire.

GEROGLIFICH.—La gran.

FRASE FETA.—Entre-banchs.

FRASE FETA

